

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **L. B. R. L.**, narozený „X“,
státní příslušnost Tuniská republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2017, č. j. MV-138989-4/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2017, č. j. MV-138989-4/SO-2016, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále je „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 8. 2016, č. j. OAM-1992-31/ZR-2013, kterým bylo dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušeno povolení žalobce k trvalému pobytu na území České republiky, a to z důvodu, že byl pravomocně rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 14. 9. 2004, č. j. 2 T 154/2004-100, odsouzen pro spáchání zvláště závažného trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákon“) k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání tří let, načež uprchl ze země a více než šest let se vyhýbal nástupu do výkonu trestu odnětí svobody. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně mu rovněž byla dle § 50 odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z území České republiky o délce 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí.

Žaloba

2. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný zásadním způsobem porušil své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy s § 89 odst. 2 správního řádu.
3. Správnímu orgánu I. stupně vytýkal, že ve svém rozhodnutí neudává konkrétní důvod pro zamítnutí žádosti účastníka, a ani žalovaný toto pochybení dostatečně nenapravit, když pouze navíc ve výroku uvedl konkrétní ustanovení zákona a v odůvodnění jej citoval, neuvedl ale porušení kterého z důvodů v daném ustanovení shledal u žalobce. Onen důvod, definovaný jako *„důvodná obava z možného budoucího narušení veřejného pořádku“*, je z *„náznaků a kontextu věci a při znalostech rozhodovací praxe“* schopen dovodit zástupce žalobce, nikoli však sám žalobce.
4. Žalobce nesouhlasil s vypořádáním svých námitek ohledně posouzení z pohledu nebezpečí pro veřejný pořádek. Napadené rozhodnutí je v rozporu s § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, z jehož výkladu je zřejmé, že předpokládá budoucí chování cizince ohrožující veřejný pořádek. Samotné zjištění takového jednání cizince v minulosti proto nemůže být důvodem pro nevydání povolení k pobytu a neodůvodňuje hrozbu stejného nebo jiného závažného narušení veřejného pořádku ze strany cizince v budoucnu. K tomu odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 51/2009-68. Žalovaný svůj závěr o nebezpečí pro veřejný pořádek ze strany žalobce založil na tom, že se žalobce před více než 12 lety jednou dopustil trestného činu. Žalobce připustil, že šlo o závažné porušení právního řádu, zároveň jej ale označil za exces z jeho fakticky zcela nezávadného pobytu na území. Opakování tohoto jednání nelze očekávat, žalovaný se však posouzením možné budoucí

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nebezpečnosti žalobce nezabýval stejně jako nebezpečností a závažností spáchaného jednání, zaviněním žalobce ve vztahu k němu a vůbec tím, zda jím žalobce narušil veřejný pořádek. Žalobce byl toho názoru, že nenarušoval veřejný pořádek závažným způsobem ani v minulosti a nelze to z jeho strany očekávat ani v budoucnu. Poukázal na judikaturu Evropského soudního dvora, která podporuje jeho závěry.

5. Žalovaný se podle žalobce také vůbec nezabýval otázkou přiměřenosti rozhodnutí o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu byť mu bylo známo, že žalobce žije na území České republiky ve společné domácnosti s partnerkou, se kterou vychovává dva společné nezletilé potomky. Žalobce poukázal na svůj dlouhodobý pobyt na území republiky a kompletní sociální, pracovní a kulturní zázemí, které zde má, stejně jako na znalost českého jazyka.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný se kromě odkazu na rozhodnutí správních orgánů vyjádřil k tvrzenému zázemí žalobce v České republice zdůrazněním toho, že žalobce uprchl do své vlasti a více než šest let se vyhýbal nástupu do výkonu trestu odnětí svobody. Zpět se vrátil až v roce 2011 a následně strávil tři roky ve výkonu trestu odnětí svobody. Aktuálností jednání žalobce a tomu, proč je třeba jej nadále považovat za hrozbu pro veřejný pořádek, se žalovaný zabýval především na str. 5 napadeného rozhodnutí, společenskou škodlivostí spáchaného trestného činu pak na str. 7-8. Skutkový stav byl zjištěn zcela dostatečně, žalobce ostatně v tomto směru nic konkrétního neuvádí. Tvrzení o kompletním sociálním, pracovním a kulturním zázemí se žalovanému jeví být účelové. Žalobce totiž ve správním řízení uváděl, že je nezaměstnaný; vazby na zemi původu jsou s ohledem na jeho skrývání se zde také zachovány. S rodinnými příslušníky v minulosti nežil takřka devět let, jejich soužití bylo obnoveno až v roce 2014. I tak však žalovaný jeho nynější rodinné vazby nijak nezpochybňoval a považoval je za skutečné, jen oslabené jeho dlouhou nepřítomností. Vzhledem k závažnosti protiprávního jednání a následnému vyhýbání se trestu však pokládal zrušení povolení k trvalému pobytu za přiměřené opatření. Poukázal na možnost rodinného či soukromého života v zemi původu či žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce do dvou týdnů od doručení výzvy nesdělil svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.

9. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Oznámením ze dne 30. 8. 2013 zahájil správní orgán I. stupně řízení ve věci zrušení trvalého pobytu žalobce dle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 14. 9. 2004, č. j. 2 T 154/2004-100, který nabyt právní moci dne 6. 6. 2005, byl žalobce odsouzen pro spáchání zvlášť závažného trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 trestního zákona. Uvedeného trestného činu se dopustil tím, že dne 14. 2. 2004 v době kolem 2:00 v objektu herny Nonstop Imbiss udeřil skleněným popelníkem do temene hlavy obsluhu herny a řekl jí, aby mu vydala veškerou tržbu, když nereagovala, chytil ji za vlasy a přitáhl k barovému pultu, následně se v prostoru za pultem zmocnil hotovosti ve výši min. 5 400 Kč z příručního trezoru a poškozené odcizil mobilní telefon v hodnotě 2 000 Kč volně položený na pultu. Po poškození, kterou stále držel a tahal za vlasy, požadoval vydání další hotovosti, načež ta mu ze strachu vydala min. 4 000 Kč. Pak ji strhl na kolena, táhl za vlasy až k východu herny, kde ji kopl nohou do hlavy a při odchodu jí vyhrožoval, aby se neopovažovala zavolat policii. Za tento trestný čin byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání tří let. Z rozsudku Okresního soudu v Teplicích ze dne 31. 3. 2006, č. j. 13 C 233/2005-37, který nabyt právní moci dne 4. 5. 2006, soud zjistil, že manželství žalobce s L. L. bylo rozvedeno. Paní L. před soudem uvedla, že po seznámení půl rok bydleli v Tunisu a že tam za ním odcestovala také v listopadu 2004 poté, co sem žalobce uprchl po zahájení trestního stíhání. Po návratu do České republiky se jí narodila dcera. Ze zprávy Magistrátu města Teplice ze dne 29. 1. 2014 soud zjistil, že žalobce nenastoupil včas do výkonu trestu, ale opustil Českou republiku a až do roku 2011, kdy se vrátil zpět a sám se přihlásil Policii, se zdržoval v Tunisu, což potvrdil i žalobce ve svém vyjádření správnímu orgánu I. stupně ze dne 19. 11. 2014. Podle Magistrátu města Teplice žalobce v té době byl se svými dvěma nezletilými dětmi, které byly po jeho rozvodu s L. L. v roce 2005 svěřeny do její péče, v telefonickém kontaktu. Na jejich výživě se od roku 2005 nijak nepodílel. Po nástupu do výkonu trestu odnětí svobody jej děti společně s matkou nepravdělně navštěvovaly ve věznici. Z potvrzení ředitele Věznice Bělušice soud zjistil, že žalobce byl ve výkonu trestu v období od 13. 9. 2011 do 11. 9. 2014, kdy byl propuštěn. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce po výstupu z výkonu trestu obnovil soužití s bývalou manželkou a s dětmi žijí ve společné domácnosti. Ze zpráv Policie vyplývá, že žalobce nepracuje. V dalším vyjádření před správním orgánem I. stupně žalobce uvedl, že se dne 18. 6. 2016 znovu oženil s bývalou manželkou L. L. Chtěl žít v České republice a obnovit rodinné vazby. Dne 23. 8. 2016 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí č. j. OAM-1992-31/ZR-2013, kterým žalobci zrušil povolení k trvalému pobytu na území České republiky dle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí podal žalobce odvolání. Následně žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí.

10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Soud se zabýval námitkami žalobce týkajícími se nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce namítal nedostatek napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že jeho adresátovi (tj. přímo žalobci) z jeho obsahu není zřejmé, zda u něj žalovaný shledal, že ohrožuje bezpečnost státu, nebo že závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Následně však žalobce dodává, že jeho zástupce dospěl k závěru, že žalovaný u něj shledal důvodnou obavu z možného budoucího narušení veřejného pořádku. Této námitce nelze přisvědčit, když důvod zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce, tedy závěr o tom, že jednání žalobce představuje aktuální závažné narušení veřejného pořádku, je zřejmý jak z prvostupňového, tak napadeného rozhodnutí (viz jejich výroky ve spojení např. se str. 3 prvostupňového nebo str. 5 napadeného rozhodnutí). Tvrzení, že by vydaná rozhodnutí nebyla srozumitelná přímo žalobci, vyvrací obrana jeho samotného (v té době ještě advokátem nezastoupeného) v odvolacím řízení, ve které polemizuje se závěry správního orgánu I. stupně způsobem, ze kterého je zřejmé, že uvedené rozhodnutí a zejména jeho odůvodnění jsou srozumitelné i pro laika, jehož mateřským jazykem není čeština. Žalobce rovněž namítal nedostatek napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že konkrétní důvod pro zamítnutí žádosti není uveden v jeho výroku. Soud s ohledem na výše uvedené i nároky na výrok správního rozhodnutí dle § 68 odst. 2 správního řádu, kterým správní orgány dostaly, shledává výroky obou rozhodnutí v návaznosti na jejich řádná odůvodnění zcela dostatečnými. Lze jen dodat, že v tomto případě správní orgán nerozhoduje o věci, která by měla charakter trestního obvinění, a kde jsou tudíž nároky na obsah výroku z podstaty věci vyšší.
12. Dále žalobce žalovanému vytkl, že se vůbec nezabýval otázkou přiměřenosti rozhodnutí o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu. Tato námitka se nezakládá na pravdě, neboť tato otázka je v rozhodnutí podrobně řešena. Z obsáhlého odůvodnění žalovaného stran přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života je zjevné, že se žalovaný zabýval dopady rozhodnutí o zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu i ve vztahu k jeho dětem. Soud proto shledal námitky žalobce týkající se nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí nedůvodnými. Žalobce podle názoru soudu spíše než s absencí úvah v odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí s vlastními závěry správních orgánů, kterými shledaly naplnění podmínek pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce. Správnost či nesprávnost právních názorů správních orgánů však není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti, která bude posouzena v další části odůvodnění tohoto rozsudku.
13. Předně soud zdůrazňuje, že žalobci bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Dále se na projednávanou věc vztahuje čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, podle něhož opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.

14. Výkladem uvedeného pojmu se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, publ. pod č. 2420/2011 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž vyslovil následující právní věty:

„I. Při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přiblížit i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity.

II. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.”

15. V rozsudku ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146, publ. pod č. 2882/2013 Sb. NSS, dospěl Nejvyšší správní soud k názoru, že „důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu občana EU nebo jeho rodinného příslušníka uvedený v § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, spočívající v tom, že tato osoba „závažným způsobem narušuje veřejný pořádek“, je nutno posuzovat obdobně jako tentýž důvod uvedený v § 119 odst. 2 písm. b) téhož zákona pro vyhoštění takové osoby, tedy tak, že tímto důvodem může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.”
16. Další námitky žalobce se týkají nezákonnosti napadeného rozhodnutí, když žalobce nesouhlasí s tím, že žalovaný založil svůj závěr o tom, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek na tom, že se žalobce před více než 12 lety (pozn. soudu — do rozhodování správního orgánu I. stupně) jednou dopustil trestného činu. Žalovaný se podle žalobce měl, avšak nezabýval nebezpečností a závažností spáchaného jednání,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zaviněním žalobce ve vztahu k němu a vůbec tím, zda jím žalobce narušil veřejný pořádek, a zejména posouzením možné budoucí nebezpečnosti žalobce. Ani tyto námitky neshledal soud důvodnými, neboť správní orgány pojem „závažné narušení veřejného pořádku“ vyložily a na projednávanou věc aplikovaly v souladu s výše uvedenou judikaturou. Žalovaný na straně 5 a následujících svého rozhodnutí uvedl, že žalobce považuje za aktuální hrozbu pro veřejný pořádek nejen proto, že se dopustil zvlášť závažného trestného činu loupeže, svým provedením dosti brutálního, a to již v roce 2004, ale i z důvodu, že se dalších více než šest let vyhýbal výkonu uloženého trestu odnětí svobody. Ten vykonal až v září 2014. Pokud by se žalobce neskryval a trest vykonal, byl by nejpozději v roce 2008 na svobodě a správní orgány by musely přihlédnout k tomu, že od propuštění z vězení po řadu let nic nespáchal. Takto však od jeho propuštění (pozn. soudu — do vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně) uplynula jen poměrně krátká doba cca dvou let. Svůj závěr proto žalovaný odůvodňuje nejen spácháním závažného trestného činu, ale i vyhýbáním se výkonu trestu odnětí svobody v době, kdy byl povinen jej v České republice vykonat, a následně zde způsobem svého života prokázat, že se napravil a z předchozího protiprávního jednání se poučil. Doplnuje ještě, že tvrzení o řádném životě v Tuniské republice v letech 2005 až 2011 nebylo ničím prokázáno a s ohledem na to, že tam žalobce uprchl, aby nemusel nastoupit do výkonu trestu odnětí svobody, není ani relevantní. Žalovaný posuzoval též nebezpečnost a závažnost spáchaného jednání, přičemž spáchané jednání, kdy žalobce značně surově a nevybíravě napadl osobu ženského pohlaví, vyhodnotil jako zvlášť zavrženíhodné. Otázka zavinění žalobce ve vztahu ke spáchanému jednání v napadeném rozhodnutí výslovně řešena nebyla. S ohledem na to, že správní orgán byl vázán rozhodnutím soudu o tom, že žalobce spáchal zvlášť závažný trestný čin loupeže [§ 57 odst. 1 písm. c) správního řádu], a že k trestnosti takového činu je třeba úmyslného zavinění (§ 3 odst. 3 ve spojení s § 234 trestního zákona), by však takové úvahy byly nejen nadbytečné, ale i žalovanému jakožto správnímu orgánu nepřislušející. Z uvedeného je dle soudu zjevné, proč žalovaný považoval jednání žalobce spočívající ve spáchání zvlášť závažného trestného činu loupeže, za který byl odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody o délce tří let, a následné nerespektování tohoto odsouzení a déle než šest let trvající vyhýbání se nástupu do výkonu tohoto trestu za skutečné, aktuální a dostatečně závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Soud se s takovýmto hodnocením jednání žalobce shoduje.

17. Samotné spáchání trestného činu žalobce ostatně nezpochybňoval, nesouhlasil však s tím, že by jeho jednání mohlo být pro zrušení trvalého pobytu považováno za aktuální. K tomu soud uvádí, že je sice pravdou, že se žalobce trestného jednání dopustil již v roce 2004 a že není známo, že by se od té doby dopustil nějaké další trestné činnosti, neznamená to však, že by v jeho případě v době rozhodování správních orgánů pominulo riziko pro veřejný pořádek. Žalobce totiž zcela přehlíží, že odsouzen za čin spáchaný dne 14. 2. 2004 byl dne 14. 9. 2004 (rozsudek nabyt právní moci dne 6. 6. 2005) a že do svého propuštění z výkonu trestu odnětí svobody dne 11. 9. 2014 strávil celou dobu buď vyhýbáním se nástupu do výkonu trestu, nebo ve výkonu trestu. Nelze proto hovořit o tom, že by žalobce v tuto dobu vedl řádný život a že by delší doba uběhla od spáchání trestného činu měla být hodnocena v jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

prospěch. Podobný případ, kdy bylo povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zrušeno stěžovateli, který sice spáchal trestný čin více než dvanáct let před rozhodováním správního orgánu I. stupně, avšak následně se vyhýbal nástupu do výkonu trestu, posuzoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42. Ztotožnil se při tom závěrem, že takovéto jednání představovalo skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti. Nelze přehlédnout ani skutečnost, že žalobce získal povolení k trvalému pobytu dne 24. 9. 2003 a trestné činnosti se dopustil již dne 14. 2. 2004, tedy velmi krátce po získání nejvyššího pobytového oprávnění začal páchat mimořádně závažnou a společensky velmi škodlivou činnost. Soud rovněž poznamenává, že správní orgán I. stupně zahájil řízení v srpnu 2013, tj. v době, kdy žalobce ještě vykonával trest odnětí svobody, rozhodnutí vydal v srpnu 2016 a žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí v lednu 2017. Všechny uvedené konkrétní skutkové okolnosti, které ve svých rozhodnutích zohlednily též správní orgány, odůvodňují závěr o skutečném, dostatečně závažném a též aktuálním narušení veřejného pořádku ze strany žalobce. Správní orgány proto nepochybily, pokud posoudily jednání žalobce jako závažné narušení veřejného pořádku, pro které muselo být žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu.

18. Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřiměřená z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života. Tuto námitka považuje soud za nedůvodnou. Závěr žalovaného ohledně existence rodinných vazeb žalobce na území České republiky (pozn. soudu — ohledně jejich hloubky sám žalobce v žalobě neuvedl žádné tvrzení) se shoduje s tvrzením žalobce. Jejich existence sama o sobě však podle žalovaného nesvědčí o nepřiměřenosti rozhodnutí. Je totiž třeba zohlednit na jedné straně shledanou aktuální nebezpečnost žalobce pro veřejný pořádek, a na druhé straně sílu těchto vazeb, když žalobce se svou rodinou v letech 2005 až 2011 vůbec nežil, neboť prchal před spravedlností a pobýval v zemi původu, a na výchově nezletilých potomků se nijak nepodílel, a to ani finančně. V letech 2011 až 2014 byl ve výkonu trestu odnětí svobody, takže ani tehdy se jeho rodinné vztahy na území z logiky věci příliš nerozvíjely. Soužití s manželkou a dětmi obnovil teprve po propuštění z vězení v září 2014. V době, kdy uprchl do vlasti, byly jeho synovi dva roky, dcera ještě v té době nebyla ani narozena. Z důvodů, které si způsobil sám svým protiprávním a závažným jednáním, žalobce s rodinou nežil v době, kdy děti byly malé a potřebovaly ho nejvíc. Vztahy zejména s dětmi musely jeho mnohaletou nepřítomností značně utrpět. Na druhou stranu jeho manželka byla v té době schopna se o děti postarat sama. Dále žalovaný konstatoval, že napadeným rozhodnutím, tj. zrušením žalobcova povolení k trvalému pobytu, je rušeno pouze nejvyšší možné pobytové oprávnění, zákaz pobytu žalobci nebyl vysloven, a není tak vystavena nepřekonatelná bariéra mezi žalobcem a Českou republikou. Žalovaný dospěl k závěru, že rozhodnutí sice nepochybně určitým negativním způsobem zasáhne do rodinného a soukromého života žalobce, intenzita zásahu není s ohledem na výše popsané jednání žalobce natolik vysoká, aby bylo možno hodnotit takový zásah jako nepřiměřený. V takové situaci musí zájem společnosti na ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti státu převážet nad individuálními zájmy jednotlivce.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

19. Soud se s výše popsanými závěry žalovaného, které nepovažuje za nutné opakovat, ztotožňuje a konstatuje, že provedené hodnocení přiměřenosti zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce odpovídalo rovněž požadavkům kladeným čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Skutečnost, že žalobce nebude moci pokračovat v trvalém soužití s manželkou a dětmi na území České republiky, nepochybně znamená zásah do práva žalobce na soukromý a rodinný život. Zároveň je však třeba zdůraznit, že ani v takovém případě tímto nejsou žalobce a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Ze skutečnosti, že žalobce strávil v období let 2005 až 2011 více než šest let v zemi svého původu, kde s ním podle skutečností vyplývajících ze spisu nějakou dobu pobývala i jeho manželka, která s ním zde žila už krátce po jejich seznámení a pak i poté, co sem žalobce uprchl, nelze dovodit, že by byla realizace jeho rodinného života, a to všech členů jeho rodiny, v zemi původu zcela vyloučena, jakkoli by to jistě pro ně znamenalo zcela zásadní životní změnu. Stejně tak je možná realizace rodinného života „na dálku” zejména prostřednictvím moderních technologií či pravidelných návštěv rodiny u něj v zemi původu nebo v jiném státě, jež si zvolí případně pro svůj budoucí život, jakkoli i to by jistě znamenalo podstatný a v řadě ohledů neblahý zásah do jejich rodinných poměrů. Pokud by žalobce získal v budoucnu jiný, nižší stupeň oprávnění ke vstupu či k pobytu na území České republiky (to by jistě přes jeho závažnou kriminální minulost nebylo zcela vyloučeno právě s ohledem na jeho rodinné vazby na území České republiky), mohl by v určité míře být se svou rodinou i zde.
20. Co se týče přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, lze dále odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, v obdobné věci (zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v návaznosti na pravomocné odsouzení za spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy), v němž se uvádí, že *„stěžovatel si měl a mohl být při páchání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům toho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženímhodného jednání vyvarovat“. Tyto závěry se plně uplatní i v nyní projednávaném případě (obdobně za podobné skutkové situace viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42). Žalobce se na území České republiky dopustil závažné trestné činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen, a následně se po dlouhou dobu vyhýbal nástupu do výkonu trestu odnětí svobody, v důsledku čehož splnil podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť zásah do jeho soukromého a rodinného života nebyl shledán natolik závažným, aby převážil nad veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku.

21. Soud opakovaně zdůrazňuje, že považuje za velmi smutné, že žalobce důsledkům svého jednání vystavil manželku a děti, s nimiž žije ve společné domácnosti. Nicméně zájem České republiky na tom, aby se takové osoby jako žalobce na jejím území nenacházely, v daném případě má přednost před uvedeným rodinným vztahem žalobce s jeho rodinou. Žalobce a jeho rodinní příslušníci budou muset nalézt takovou formu rodinného soužití, která bude možná i za podmínek zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce. Původcem případných neblahých dopadů této skutečnosti je totiž jen a pouze žalobce sám. Ten si jako cizinec trvale pobývajícím na území České republiky mohl a měl být vědom toho, že i když má nejvyšší stupeň pobytového oprávnění, svým závažným protispolečenským jednáním o ně může přijít.
22. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. března 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)